Ч. 38 Четвер 19 лютого (3 марта) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(31 засїданє з дня 22 лютого 1898).

На початку засїданя подав Маршалок до відомости склад депутациї з 30 членів, котра має предложити адресу Є. Вел. Цїсареви. Маршалок предложив: Преосьв. еп. Чеховича, кн. еп. Пузину, Абрагамовича, Барвіньского, Бойка, Борковского, Чарторийского, Дунаєвского, Войт. Дідушицкого, Ґольдмана, Горайского, Ґолуховского, Яворского, Ад. Єнджейовича, Козебродского, Крамарчика, Малаховского, Мандичевского, Пініньского, Андр. Потоцкого, Ром. Потоцкого, Щепановского, Стадницкого, Ст. Тарновского, Водзїцкого, Заячківского, Залеского і Замойского. — Пос. **Яворский** предложив, щоби ще вибрати ґр. Казимира Баденїґо. Ухвалено. — На внесенє пос. Яворского ухвалено також, щоби Маршалок з власної ініциятиви міг заіменувати якогось члена, наколи би хтось з вибраної депутациї не міг взяти участи.

Внесенє пос. Щепановского, щоби право пропінациї перевести на фонд краєвий передано Видїлови краєвому, щоби взяв его під розвагу і предложив свої внесеня.

По сім мала відбути ся дискусия над внесенєм пос. **Вахнянина** в справі управильненя язиків в урядах державних. Маршалок заявив, що з многих сторін висказано бажанє, щоби порозуміти ся довірочно над сею справою і длятого перериває засїданє о 11 год. 40 мінут до 2 год. по полудни.

Зараз по відроченю засїданя розпочала ся нарада Кола польского під проводом Яворского над сею справою.

Комісия адміністрацийна предложила обширне поясненє до сеї справи а відтак поставила таке внесенє: Взиває ся правительство, щоби і на будуче держало ся істнуючих приписів що-до прав язиків польского і руского в адміністрациї політичній, скарбовій і в судівництві а специяльно зі взгляду на нову процедуру цивільну і нові закони податкові.

По полудни, коли перерване засїданє відкрито на ново, ухвалив сойм повисше внесенє комісиї в справі внесеня пос. Вахнянина без дебати.

В справі внесеня пос. **Роттера** о **реформі шкіл середних** ухвалено слїдуючі внесеня комісиї шкільної: Признає ся потребу виданя державного закона визначуючого засади орґанїзациї ґімназий. Поручає ся Видїлови краєвому, щоби в порозуміню з краєв. Радою шкільною розслїдив, чи єсть потреба реформи шкіл середних, особливо в напрямі заведеня одностайної школи середної.

Опісля залагоджено ще ряд справ поменшої ваги і на тім закінчено порядок дневний, і наступило закритє сесиї соймової. По відчитаню протоколів промовив насамперед Є. Ексц. п. **Маршалок** і давши короткий погляд на роботи сойму в часї послїдної сесиї і зазначивши їх вагу дякував послам за їх ревні труди, а відтак відозвав ся по руски:

„Високий сойм майже однодушно ухвалив основанє нової ґімназиї з руским язиком викладовим відповідно до бажаня руских послів, крім того в справі знаня і науки язика руского, як також в справі уживаня язика руского в урядах сойм старав ся увзглядняти бажаня руских послів. З другої же сторони, при нагоді ухвалюваня адреси посли рускі з виїмкою двох, станули з більшостию сойму на однім ґрунтї і під одним прапором. Нехайже тоті відрадні прояви будуть доказом і указкою як в соймі так і в краю, що при добрій з обох сторін воли, обопільній вирозумілости і умиркованю порозуминє є можливе і най зміцнить становище тих, котрі консеквентно словом і дїлом боронять засади, котра остаточно побідити мусить, що будучність і розвій руского народу лежить не в борбі, не в розладї, пристрасти і ненависти, але в неустанних заходах о порозуминє, взаїмне зближенє і взаїмне підмаганє“.

Дальше кінчив Маршалок по польски а бесїду свою закінчив трикратним окликом в честь Єго Вел. Цїсаря.

Опісля промовив Є. Ексц. п. Намістник кн. **Санґушко** а в своїй бесїдї зазначив, що відносини обох народів до себе зазначили ся в сей спосіб, що можна надїяти ся лучшої будучности. На основі нинїшних законів можуть оба народи доходити до своїх прав і зносити ся з властями в рідним язиці. Моїм старанєм буде, щоби ті приписи бережено на задоволенє сторін і щоби усунено причини до жалоб. Правительство постараєся, вивязати ся з своїх задач з енерґією і зрозуминєм інтересів краю. Одною з задач буде зарадити нуждї. Маю на-

---

25)

Остров з закопаними скарбами.

(З анґлїйского — Р. Л. Стівенсона.)

(Дальше).

ЧАСТЬ ШЕСТА.

Капітан Зїльвер.

Глава двайцять осьма.

В таборі ворогів.

При червонавім сьвітлї головнї, що осьвітила хату, побачив я, що стало ся то, чого я найбільше бояв ся. Розбишакам дістала ся в руки і хата і запаси в ній; там стояла бочка з коняком, там були й бочки з маринованим мясом тай сухарі. Але що мій страх ще в десятеро збільшило, була та обставина, що я із зловлених не побачив анї слїду. Я міг лиш собі погадати, що розбишаки їх всїх поубивали і менї аж трохи серце не пукло із жалю, що я з ними не погиб.

Було всего шість букапірів, всї прочі погинули. Пятьох з них, з червоними заспаними лицями, так як схопили ся з першого сну, обступили мене до окола; шестий спер ся лиш на ліктї і підніс ся; він був блїдий як смерть а закровавлена опаска доокола его голови насунула менї здогад, що его лише що недавно зранено і обвязано. Я пригадав собі того чоловіка, котрого підчас великого нападу поцїлила куля, а він втїк до ліса, і я не сумнївав ся, що то той сам.

Папуга, здувши на собі пірє, сидїла на плечи довгого Джека, котрий здавав ся менї тепер блїдшим і більше суворим як звичайно. Він мав ще то суконне одїнє на собі, в котрім прийшов був в посольстві, але оно було страшно замащене глиною і пошарпане острими колючками.

— Так — відозвав ся він — то Джім Гакінс заблукав ся до нас. А то дійстно красно з твоєї сторони!

Відтак сїв собі на бочку з коняком і став собі класти тютюну до люльки.

— Дайже менї на хвильку сьвітла, Діку — сказав він, і закуривши собі, говорив дальше:

— Буде досить, синоньку; занеси головню назад до ватри, а ви, мої панове, лягайте знову спати — не потребуєте стояти перед Гакінсом. Він за то не буде гнївати ся, можете бути певні того. І так, Джіме, — тут звернув ся він до мене — ти знов тут у нас і зробив бідному старому Джекови дуже милу несподїванку. Що з тебе розумний хлопець, я то пізнав по тобі зараз від першого разу, але отся твоя робота, то вже таки ніяк не може менї поміститн ся в моїй голові.

Можна собі легко подумати, що я не знав, що на то сказати. Они приперли мене задом до стїни, так, що я Зїльверови дивив ся просто в очи та й бодай на око, як то менї здавало ся, досить сьміло, але поправдї в души брала ся мене розпука.

Зїльвер дуже байдужно пакнув собі раз чи два з люльки а відтак говорив дальше:

— Коли ти вже раз у нас, Джіме, — сказав він — то поговорю з тобою отверто. Я все уважав тебе за сьміливого хлопця та й видів в тобі свій власний образ з того часу, коли я ще був молодим і хорошим. Я все бажав того, щоби ти пристав до нас та дістав свою пайку з добичи і помер тим, що гонив за щастєм, а тепер, мій хлопче, таки не остаєсь тобі більше нїчого. Капітан Смолет неаби який моряк, і я то признаю єму за кождий раз, але він не знає жартів, скоро розходить ся о послух залоги. Обовязок обовязком, каже він, та й правду каже. Отже стережи ся его. Навіть і доктор не хоче про тебе нїчого й чути — „невдячний ледащо“, от тими самими словами сказав він, а з того така наука: годї тобі вже вертати до твоїх товаришів. Мусиш пристати до капітана Зїльвера, коли не хочеш утворити сам для себе свою ватагу, хоч ти в ній був би хиба сам одип.

Доси було все добре. Мої приятелї ще жили, а хоч я Зїльверови по части і вірив, що они гнївні на мене за мою втечу, то все-таки та вість загально мене дуже успокоїла.

— На то не хочу і слова більше тратити, що ти тепер в наших руках — говорив Зїльвер дальше — хоч ми тепер тебе зловили і не пустимо, того можеш бути певний. Я був все за тим, щоби підмовляти і не видів, щоби з погрози вийшло щось доброго. Коли хочеш, то пристань до нас, а не хочеш, Джіме, то скажи лиш товаришу. Вір менї, що нема на сьвітї моряка, котрий би честнїйше з тобою говорив.

— Отже хочете, щоби я Вам щось на то сказав? — спитав я дрожачим голосом. По тій глумливій бесїдї зміркував я зараз, що надо-

дію, що спільними заходами краю і правительства удасть ся заворожити нужду, спонукану тогорічним неврожаєм. Труднійшою задачию буде, усунути наслідки економічні тогорічного неврожаю. Ся задача спочиває на всїх верствах суспільности. До сеї задачі треба нам всїм сполучити ся.

Одною з труднійших задач правительства єсть удержати повну повагу властий. Зарядженя властий не бувають достаточно респектовані. Можна против них вносити зажаленя, але на разї треба їх слухати, а можу завірити що они будуть мати завсїгди на оцї удержане ладу і порядку.

Відтак ще пос. кн. Чарторийский дякував Маршалкови, віце-маршалкови і п. Намістникови за їх труди а наконець промовив ще й посол Барвіньский, котрий зазначив насамперед, що більшість соймова станула на становищи, на котрім признае рівноправність, вимір справедливости і достарчене засобів потрібних до культурного розвою руского народу, а то може витворити основи до обопільного порозуміня і успішної спільної праці заступників обох народів в сїй В. Палатї. Нехай отже та засада, та провідна гадка присьвічує нам не тільки в сїй В. Палатї при полагоджуваню справ обходячих оба народи, але стараймо ся, щоби она проникнула і в широкі верстви суспільности в краю. А коли та засада проникне в суспільність обох народів, то се вийде в користь рускої і польской народности, в користь краю і его становища посеред инших краів монархії. Нехай отже вільно буде менї іменем руского клюбу соймового висловити нашу подяку Є. Е. Найд. Маршалкови, як і Преосьв. Віцемаршалкови нашому Владицї, під котрих сьвітлим проводом довело ся нам довершити важні для краю і для руского народу працї в порозуміню з заступниками братної нам народности.

Зарівно звертаємо ся з подякою до Є. Е. Сьвітлїйшого князя-намістника, яко репрезентанта В. Правительства, що у відповідях на наші домаганя і потреби признав справедливими бажаня руского народу і прирік їх полагодити.

Почин сего обопільного вирозуміня і порозуміня припадає як раз в незвичайно сьвітлу хвилю сьвяткованя 50-лїтного славного панованя нашого Наймилостивійшого Монарха, а Его щира і вітцївска дбалість о добро всїх его народів і країв нехай одушевляє нас у всїх наших заходах і змаганях, Его девіза viribus unitis нехай буде і нашим окликом, котрий єдино може довести до добра обох народів і цїлого краю.

Наконець Є. Екс. п. Маршалок подякував ще раз і на тім закінчила ся сегорічна сесия соймова.

Новинки.

Львів дня 2-го марта 1898.

— Іменованя. Президия ц. к. Дирекциї скарбу іменувала ад'юнктів технїчної контролї скарбової Петра Штайнкелера і Йос. Тулею технїчними контрольорами, а асистента технїчної контролї скарбової Андр. Льниского ад'юнктом технїчної контролї. — Президент ц. к. висшого Суду краєвого у Львові іменував: рахункового офіцияла Володисл. Войцїховского рахунковим ревідентом, рахункових асистентів Жигм. Костку і Каєт. Беганьского рахунковими офіцияламн, рахункового асистента ц. к. Дирекциї скарбу Жигм. Дінера і судових практикантів рахункових Плят. Мірчука і Болесл. Кроковского, рахункового калькулянта Мир. Рудавского рахунковими асистентами, вкінци рахункового практиканта ц. к. Дирекциї скарбу Володим. Бобовника, бувшого слухача прав Жигм. Госмана і окінченого гімназиста Йос. Злотенка рахунковими практикантами при висшім Судї краєвім у Львові. — Президия ц. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала рахункового офіцияла Едм. Кіпцлєра контрольором економату ц. к. Дирекциї скарбу.

— Перемиска руска єпископска капітула вже вповнї обсаджена. Іменно опорожнені місця архипресвитера і архидіякона зам'щені крилошанами оо.: Кар. Волошиньским і Павлом Матковским; крилошанин о. Мирон Подолиньский іменований схолїярхом, а Ів. Войтович катедральним парохом. Іменовані крилошанами оо.: Ів. Борсук парох з Кракова, Ів. Стрийский войсковий капелян з Перемишля і Мих. Мриц віцеректор львівскої духовної семинариї.

— Аматорскі представленя. Члени читальнї в Теребовли представили дня 20-го лютого „Наталку Полтавку“, оперетку Котляревского. Представленє, з котрого дохід призначено на будову читальняного дому, випало під кождим взглядом добре. — Товариство реміснпків „Зоря“ в Дрогобичи представляло дня 14-го лютого народну мельодраму Мидловского „Тимко капраль“. Виконане поодиноких ріль було цїлком удачне і численно зібрана публика опустила дім товариства дуже вдоволена.

— На кару смерти засудив оногди станиславівский суд 21-лїтного шевского челядника Олександра Швайкевича з Бучача за злочин убийства, доконаний на своїм товаришу, Іванї Крижановскім, о чім ми свого часу писали. Швайкевич з пімсти, що Крижановский ударив его в лице на публичнім місци, того самого дня вечером ударив его з заду в шию звичайним ножиком і перетяв єму жилу. Крижановский упав на місци трупом. Швайкевича засуджено на смерть через повішенє.

— Знов крадіж на почтї. Доносять, що в почи з недїлї на понедїлок украдено в почтовім урядї на стациї Подгурже-Плашів коло Кракова 12.000 зр. Жандармерия приарештувала трех підозрінних о крадїж селян і відставила до суду. Виновником єсть без сумнїву хтось, хто знав, що при кінци місяця приходять до того почтового уряду більші грошї на платню для урядників і зелїзничих слуг. В инших часах бувають на почтї в Плашові лиш малі квоти.

— Великий огонь знищив дня 24-го лютого в Крупску коло Роздола 21 селяньских загород. Огонь при нечуваній бурі обхопив в одній хвили всї доми і господарскі будинки, так, що не можна було до них приступити, а о ратунку не було й бесїди, бо на ратуючих займала ся зараз одїж. Двайцять і одна родина, 124 людий, остало без даху і хлїба. Завязав ся ратунковий комітет під проводом о. Юркевича, пароха в Роздолї і приймає датки на погорільцїв.

— Збожеволїв через льотерию. Перед кількома днями лучив ся у Відни дуже сумний випадок, що становить о одну карту більше невеселої історії льотериї. Жертвою її упав купець Вячеслав Краль, родом з Лїтомериць, живучий з численною родиною в страшній нуждї. Краль грав без памяти в льотерию і втратив на нїй більшу часть свого маєтку. Вкінци набив собі в голову, що мусить конче відзискати викинені грошї, а відтак занехає гру цїлковито. І справдї підчас недавного берненьского тягненя виграв Краль терно в квотї кількох тисяч золотих. Однак виграна справила на нїм таке потрясаюче враженє, що дістав помішане ума. Краль надягнув на себе фантастичне одїнє і з хоругвою в руках а піснию на устах ходив цїлими днями від церкви до церкви і роздавав грошї межи бідних. Нещасна родина з трудом віднукала божевільного і віддала

мною смерть повисла і лице менї набігло кровію і серце корчево стиснулось менї в груди.

— Молодче — сказав Зільвер — нїхто на тебе не напирає. Маєш час і розваж собі спокійно. Знаєш прецї, мате, що ми тобі раді в нашім товаристві.

— Добре — сказав я, ставши трохи сьмілїйшим — коли маю вибирати, то чей маю і право знати, як стоїть дїло, щоби я знав, звідки ви тут взяли ся і де суть мої приятелї.

— Як дїло стоїть? — заворкотїв один з буканїрів гнївливо повтаряючи мої слова. — Ах, той назвав би ся щасливим, хто би нам то міг сказати.

— А може би Ви, друже, були ласкаві та заткали собі ту дїру, що зве ся ротом, коли Вас нїхто не питає — накинув ся Зільвер на бесїдника, а відтак пристаючи на моє питане зачав знову по свому говорити як той фарисей.

— Вчера рано, пане Гакінс — казав він — прийшов др. Ляйвезі досьвіта з парляментарскою фляґою до нас. — Капітане Зільвер — став він говорити — пропало ваше, корабель пішов з водою. — Ну може бути, що ми трохи й випили та й засьпівали всї враз яку пісню, того не перечу. А бодай нїхто з нас не споглядав ся на корабель. Ми оглянули ся тепер, і грім би его тріс! Старий корабель щез. Нїколи в сьвіті купа дураків не виглядала так здивована, вір менї, бо кажу тобі, що я сам був найбільше здивований.

— Маєте охоту міняти ся? — спитав мене відтак доктор. — Ми оба згодили ся і для того ми тепер тут: запаси, коняк, хата, паливо, котрого ти так запопадливо для нас нарубав, ба, цїла, так сказати би благословенна лодка від верха аж до споду, вже наша. А що до твоїх приятелїв, то они собі кудись пішли, я й сам не знаю куди.

Він став собі знову покурювати.

— А щоби ти не думав, — говорив він дальше, — що угода й тебе дотикає, то послухай послїдних слів нашої розмови: Кілько мужа виходить вас звідси? — спитав я. — Чотирох — відповів він — а між тими один зранений. Де той хлопчиско подїв ся, не знаю, та й не хочу знати — сказав він — нехай собі іде до лиха. Нам его вже досить. — То були его послїдні слова.

— Чи то вже все?

— Все, що тобі треба знати, мій сину, вір менї — сказав Зільвер.

— Добре — відповів я — я не такий дурний, щоби не знав, чого менї від вас сподївати ся. Нехай до одного лиха прийде ще більше друге, менї то байдуже. Я за богато надивив ся на смерть за той час, що їхав морем з вами. Але одно або друге все-таки Вам скажу—говорив я тепер зовсїм роздразнений— а перше ось що: Ви тут знаходитесь в злім положеню, Ви стратили свій корабель, стратили скарби і стратили майже всїх людий. Цїлий Ваш плян Вам не удав ся. А хочете знати, через кого? — Через мене! Я сидїв тої ночи, коли показала ся земля, в бочцї з яблок і підслухав Вас, Джеку, та й Вас Діку Джонзоне і Гендса, що тепер лежить на днї моря, та розповів кожде слово, що Ви говорили, ще тої самої години. А що-до шунера, то я також той, що перетяв линву від якоря, я той, що убив вартових на корабли, та й я завів корабель туди, де вже нїхто з Вас его не побачить. Я той, що сьміх з Вас зробив. Я Вам від самого початку псовав всї Ваші пляни та й не бою ся Вас так само як якої мухи. Убийте мене, коли хочете, або лишіть при житю. Але ще одно Вам скажу а більше анї слова: Коли мене лишите при житю, то все вам прощу і не буду вам нїчого памятати, а хоч ви злодюги будете мусїли за розбої на мори ставати перед судом, то я вас вратую. Тепер ви вибирайте. Убєте мене, то пошкодите собі самі найбільше, а дасте менї жити, то будете мене мати за сьвідка, що вратує вас від шибеницї.

Менї вже духу не стало і я замовк, а на моє диво в них анї один не писнув, лиш всї сидїли мовчки та витрїщили на мене очи як барани. А коли ще так на мене дивили ся, відозвав ся я знову:

— Ну, пане Зільвер — говорив я — Ви тут як менї здає ся, ще найлїпший чоловік; коли би мало прийти до найгіршого, то я би Вас просив, щоби Ви розповіли докторови, як я піддав ся моїй судьбі.

— Не забуду на то — відповів Зільвер якимсь таким дивним голосом, що я при найлїпшій воли не міг з того пізнати, чи він сьміє ся з того мого жаданя, чи може єму сподобало ся моє сьміле виступленє.

— А я ще щось знаю о нїм — відозвав ся старий моряк з лицем такої краски як маґоневе дерево — він називав ся Морґан — той сам, що я его застав був в господї коло доної греблї в Брістолю — він також той, що пізнав був „чорного пса“.

— Таки так, до чорта! — додав корабельний кухар — то той сам хлопчище, що Більови Бонесовн відобрав карту. Джім Гакінс був для нас від самого початку аж до кінця нещастєм!

— То убити его! — сказав Морґан і закляв.

Та й схопив ся і замахнув ся ножем так жваво, як би то він був молодець, що єму двайцять лїт.

до шпиталю. Ціла виграна щезла без сліду, а родина остала без куснику хліба.

— Неутомимий бесідник. Посол Лехер, славивши ся в часї останної сесиї парляментарної своєю 12-годинною бесїдою, находить що раз то нових соперників, котрі хотять відобрати єму славу. На онодїшнім засїданю ради громадскої в Вишкові на Мораві поставила нїмецка більшість внесене о заіменоване 41 почесних горожан, а в їх числї посла Лехера і берненьского віцебурмістра Ропера. Ческа меньшість опонувала, але коли не могла нїчого вдїяти, реставратор Альбрехт став говорити без кінця і не допустив до ухваленя внесеня. Бесїда его тревала від години 6 вечером до 3 рано. Засїданє зачало ся о годині 4 по полудни а о 3 години мусїли его замкнути, не ухваливши внесеня. Так отже проти посла Лехера ужито того самого оружя, яким він воював в парляментї.

— До чого доводить „нещастнє коханє“. Іван Весоловский, чоловік молодий, ледви 25-лїтний, льокай по званю, бачив вже Ясси, Букарешт, Будапешт і инші міста, а опинив ся на лаві обжалованих в львівскім суді карнім. До такої компромітациї довело его „нещастнє коханє“. Ось яка річ була: Весоловский служив в Букарештї у радника суду апеляцийного Михайла Юліяна, котрий мав ся це зле. Нещастє хотїло, що Весоловский пізнав ся раз в Будапештї з одною веселою співачкою на імя Рожа, та запалав пристрастною любовію до неї. Предложив її свої супружі заміри, а щоби якось устелити приятнє „гнїздочко родинне“, свиснув у свого пана підчас его неприсутности, готівкою і дорогоцїнними паперами майже 100.000 франків. Маючи такий „капіталик“ на початок, Івась пустив ся до своєї любки до Будапешту. Але ту зазнав гіркого розчарованя, бо любка Рожа драпнула вже до Александриї. Не мав Івась охоти їхати аж до Александриї, то приїхав до нашого Львова, знаючи, що й тут можна „прилично“ забавитись. Заїхав до готелю „під білим конем“, а задержуючи „incognito“, подав до відомости полициї, що зве ся Іван Юновский. Розпочав гулящє житє, але радість его зникла скорше, як сего сподївав ся. Неумолимий ворог таких „веселих Весоловских“ стацув і єму на перешкодї свобідного житя — львівска поліция осадила его в арештї, а львівский трибунал не прихилив ся до оборони Весоловского, що виною всему була любов, а засудив его на пять лїт вязниці.

— Оригінальний анонс норимберский з 1640 року оголосила одна нїмецка часопись. Анонс той звучить: „Ісаак Мукерль, голяр, перукар, бакалар і коваль, голить за 1 кр., стриже волосе з намащенем маслом і помадою за 2 кр., засьвічує лїхтарні за винагородою річною або квартальною, молодїжь шляхотску учить рідної мови ґраматично і легкою методою, кує знаменито конї, робить нові і латає старі черевики, учить грати на обої і флеті, приймає книжки до переплету по 1 кр. від штуки, учить по домах котиліона і инших танців, спродає всякі парфуми, папір, чорнило до чобіт, солоні селедці, медівники, щітки, лапки на миши і инші конфекциї, коріне на зміцнене серця і инші ярини. Nb. Удїляє лекций балету і товарознавства в середи і суботи вечером“.

— Страшний злочин. До одного дому в Шенав в Чехії впав оногди в ночи якийсь злочинець і зелїзною лопатою убив бабку, матїр, дочку і немовля, а відтак підпалив дім. Друга 16-лїтна дочка, що укрила ся була в пивници перед напастником, згоріла. Недалеко місця злочину найдено на земли чоловіка і жінку неживих з підрізаними горлами. Досн не звістно, чи злочину допустив ся убийник сьвідомо, чи в приступі божевільства.

— Братоубийство на зелїзничім двірци. В Києві прибув на зелїзничий дворець полковник ґенерального штабу Герасименко зі своїм братом на стрічу свого сина. Коли син приїхав, удали ся всї три до буфету і пили чай. Треба примітити, що межи обома братами від довшого часу були натягнені відносини, а в послїднім часї ще більше заострили ся. В буфетї брат полковника звернув ся до него з прошенем о поміч гроше́ву, а той збув его радою, щоби пішов за сторожа. Брат, доведений тим до безпамятної злости, в очех публики трема стрілами з револьвера ранив полковника в груди. Прихоплений поліцнею, навів всї причини свого кроку цїлком холоднокровно. Тяжко ранений полковник Герасименко закінчив житє серед страшних мук в зелїзничім шпитали.

— Помер: Передвчера вечером, у Львові, гр. Андрій Фредро, внук славного польского писателя, маршалок Ради повітової в Рудках, в 39-ім році житя; Теодора з Гойвановичів Анастазиевска, жінка пароха в Сапогові, дня 6-го лютого, в 31-ім році житя; — Юлія з Подлуских Пасальска, вдова по пароху в Прилбичах, дня 25 го лютого, в 70-ім році житя, в домі свого зятя о. Брилиньского, пароха в Пискоровичах коло Сїняви.

Всячина.

— Зима в полудневій Палестинї була сего року незвичайно остра; такої нїхто ще з тамошних людий не запамятав. Дня 31 грудня був цїлий край Филистинїян вкритий бодай на цаль снїгом, а в послїдних тижднях роса що дня замерзла. У Вифтлеємі вже в падолистї ставав лїд на водї, в грудни всю околицю покрив снїг а лїд на водї був на 5 цалїв грубий. Один сїмдесять і пять лїтний монах, Француз, що був богато лїт місіонарем в Хинї і осїв відтак у Вифтлеємі, розказував, що від пятьдесять лїт побачив знову снїг і то де? — в сьвятій земли.

— Як то часи зміняють ся. Недавно тому угорска ґазета урядова оголосила, що барон Фридрих Подманїцкий одержав високий ордер за свої заслуги яко заступник предсїдателя ради будівничої в Будапештї. При сїй нагоді пригадали собі старші люди у Відни, що того самого Подманїцкого, коли 1850 р. був полковником гонведів і стояв з своїм полком у Відни, здеґрадовано з полковника на „ґемайного“ (простого) і він мусїв смаровилом мастити вози фурвезам, хоч правда, що він то робив в рукавичках і по службі вільно єму було їздити четверню по місті. От, як часи змінили ся: той сам чоловік єсть нинї тайним радником цїсарским і має високі ордери.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Чернівцї 2 марта. Сойм ухвалив адресу і депутацию до Цїсаря і закінчив вчера сесию.

Відень 2 марта. Стан недуги Архікняг. вдовиці Стефанїї однаковий, скорше може лїпший. — Стан недуги княг. Климентини, матери князя болгарского однаковий.

Атини 2 марта. Арештовано спільника Кардіцї'го; єсть ним якийсь робітник з Македониї іменем Гіорґій.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Вступи ся! — крикнув Зільвер. — А ти хто, Томе Морґан? Не вже-ж ти гадаєш, що ти тут капітан? То ти дуже перечислив ся! Лиш не вступи ся, то підеш туди, куди пішов перед тобою неоден добрий чоловік за послїдних трийцять лїт — деякі на реї, деякі стрімголов з корабля а всї рибам на жир. Ще не було такого, що поставив би ся до мене, а відтак остав ся між живими. Вір менї Томе Морґан.

Морґан уступив ся, але на другім кінци хтось замуркотїв охриплим голосом.

— Том правду каже—відозвав ся котрийсь.

— Я давав ся довго за ніс водити — додав якийсь другий, — нехай повисну, коли ще дам ся Вам і дальше за ніс водити Джеку Зільвере.

— Чи може хтось з вас, панове, має охоту правувати ся зі мною? — гукнув Зільвер і нахилив ся, все ще сидячи з люлькою в руці на бочці, трохи наперед. Кажіть чого хочете. Ви чей не поглухли? Коли когось бере охота то дістане. Чи я ті довгі роки на то жив, щоби якийсь собака зневажав мене перед вами таки на голос? Ви прецї знаєте самі раду, бо ви прецї всї лицарі щастя. Добре, я готов до борби. Хто має відвагу, нехай бере шаблю, а я мимо моєї кулї побачу его кров, заким ще викурю отсю люльку.

Анї один не рушив ся, анї один не відповів.

— Оттака то ваша поведїнка! — додав він і взяв знову люльку в зуби. — То-ж то би й дїйстно дібрали ся, один як другий. Бити ся, що правда, не умієте але може розумієте по анґлійски. Я тут капітаном, бо ви мене ним вибрали. Я тут капітаном, бо я із вас всїх найлїпший. Коли не хочете бити ся зі мною, як то єсть обовязком лицарів щастя, ну, то до чорта! мусите слухати, то вам кажу! Менї отсей молодець сподобав ся, я ще лїпшого від него не видїв. З него лїпший чоловік, як кількох вас щурів в отсїй хатї разом до купи. І длятого кажу вам: хотїв би я того побачити, що зважив би ся піднести руку на него — більше не скажу нїчого, па то можете спустити ся.

По сих словах настала довга мовчанка. Серце товкло ся менї в грудях мов клевцем, але й нова заблисла менї надія. Зільвер заложивши руки і з люлькою в кутику уст приперся до стїни та сидїв так тихенько, як би в церкві. Очима водив неспокійно доокола і анї на хвильку не спускав з них своїх напастливих товаришів. Они знов із свого боку злїзли ся поволи в найдальший кутик хати та заедно щось шептали і муркотїли так, мов би то там журчала вода в якімсь потоцї. Один по другім споглядали ся в сторону як до нас, при чім червонаве сьвітло осиника осьвічало на хвильку їх рознервовані лиця. Але не на мене споглядали, лиш на свого капітана.

— Маєте, видко, щось богато сказати — відозвав ся Зільвер і сплюнув на вітер. — Та не радьте довго і кажіть, що маєте сказати, а нї, то ідїть спати.

— Вибачте, сер — відповів па то один з тих людцїв — Ви собі досить легковажите нашї постанови, але все-таки може ще яку шануєте. Отсї люди тут невдоволені, отсї люди не хотять, щоби їм рожном грозити, отсї люди мають свої права так само як і другі — а я позволю собі то сказати — що і Ваші власні постанови дають нам право порадити ся з собою. Прошу, вибачте менї, коли я ще в сїй хвили уважаю Вас капітаном, але я жадаю свого права та іду на двір на раду.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.